

KAPITOLA ČTVRTÁ

Když se konečně vrátím za Jeanem, byla bych radši na kterémkoli jiném světě než na tomhle. Neprošla jsem. Jeanův test nanečisto z prvních čtyřiceti Zemí jsem napsala na 68 procent. Což není úplně mizerný výsledek, ale když nevím, jak ho ještě vylepšit, je to stejné, jako bych dostala bodů nula. Všechny zprávy jsem četla. Údaje jsem si opisovala několikrát dokola, a stejně mi nic nepomohlo udržet jich v hlavě dost na to, abych zkoušku složila.

Možná že na diskriminaci na základě třídního původu přece jen něco bude. Možná že z kaviáru rostou dětem větší mozky. Možná že pojidání hlíny člověku otráví paměť.

Nebo je možná snadnější si myslet, že je něco nemožné, než se pořádně snažit.

U svého stolu si znovu procházím poznámky. Když si čtu informace o všech těch světech, tak pro mě nejsou vůbec nové, ale prostě je asi uchovávám v části mysli, do které se neumím dostat, když před sebou zrovna vidím otáz-

ku a vážně mi o něco jde. Všechno je v tu chvíli najednou až moc důležité, jako bych měla svůj život ve vlastních rukách, a to mě zaskočí. Okopírovala jsem si nevyplněnou stránku se statistikami. Budu sama sebe zkoušet, dokud se nedostanu na 100 procent, a teprve pak se přesunu k informacím, které si musím zapamatovat do příštího týdne.

„Bolí tě hlava?“

Vzhlednu a nade mnou stojí Dell a prohlíží si mě jako mapu. Nebyla jsem pod dohledem od chvíle, kdy mi vybledly modřiny, ale to ona může rychle změnit.

„Ne, jen se soustředím.“

Obvykle mám čas se připravit, než se s ní potkám. Nezapadlo mě, že by sem během jednoho měsíce mohla přijít dvakrát. Není žádným tajemstvím, že cokoli pod padesátým patrem je jen pro přechazeče, úředníky, údržbáře a další druhořadé zaměstnance. Jsme klasifikováni jako neodborníci, protože nebylo zapotřebí žádného diplomu ani speciálních znalostí či rozvinutých schopností, abychom se sem dostali. Až na hrstku vybraných přechazečů jsme všichni ohromně nahraditelní.

Jenže ona tu teď je, úchvatná a s nesouhlasným výrazem ve tváři, který dost možná podtrhuje tu úchvatnost, tak jako panika v jejím hlase, když se mě snaží dovolat na jiném světě, protože se dokáží přesvědčit, že jsou to známky obav.

„Co?“

„Jsi si jistá, že tě netrápí bolesti hlavy? Rozostřené vidění?“

„Jestli mi něco způsobí aneuryzma, tak to budou spíš tyhle otravné otázky než následky přecházení.“